

De afgelopen twintig jaar is een toenemend aantal sportfederaties, overheidsorganisaties en nationale normenstellende organen zich bewust geworden van de noodzaak om normen voor kunststof sportfaciliteiten in te voeren. Ze zijn erachter gekomen dat als ze zich bekommeren om het type en de kwaliteit van sportfaciliteiten, ze spelersveiligheid, sporttechnische eigenschappen en levensduur kunnen waarborgen voor de atleten en de accommodatiegebruikers.

Auteur: Alastair Cox

Eén EU, één voetbalstandaard?

Wie heeft Fifa-normen, wie niet?

Landen zoals Nederland, het Verenigd Koninkrijk, Frankrijk en Duitsland zagen de noodzaak van één voetbalstandaard al in de jaren tachtig. Landen zoals Italië en Ierland zien hiervan de voordelen de laatste tijd ook meer en meer. In het begin werkten de meeste landen in afzonderlijk van elkaar aan hun eigen normen. De normeringen werd meestal opgesteld door onderzoekslaboratoria en deze hadden de neiging om zich zoveel mogelijk te baseren op bestaande testmethodes en standaarden. Eind jaren tachtig leidde dit tot de situatie waarin een fabrikant van een sportveld het product vijf, zes of zeven keer moest laten testen om het voor dezelfde sporttoepassing te kunnen verkopen op verschillende binnenlandse markten.

Voor de internationale sportraden bleken in staat om hun standaarden snel aan te passen en te verbeteren aan de huidige technologie

European Standardisation Committee

Hierdoor ontstond eind jaren tachtig het voorstel aan de European Standardisation Committee (CEN) om testmethodes en sportveldspecificaties te uniformeren, waardoor je een product nog maar één keer hoeft te laten testen en certificeren en het testrapport meteen

Door de hele Europese gemeenschap erkend werd. Twintig jaar later werden de Europese Standaarden gepubliceerd (EN 14877 en EN 15330). Maar hebben deze geresulteerd in een gemeenschappelijke benadering die is erkend door heel Europa? Het zou blijken van niet.

Bonden willen controle

Toen de voorstellen voor de ontwikkeling van Europese Standaarden voor sportvloeren werden opgesteld, hadden de meeste sportfederaties aanvankelijk maar matige interesse in het vaststellen van standaarden voor de bovenlagen van sportconstructies (een noemenswaardige uitzondering hierop vormt veldhockey). Die houding veranderde. Mogelijk kwam dat omdat het CEN-comité er zo lang over deed om de Europese Standaarden te ontwikkelen en de bonden beseften dat het beter was om controle te houden op de sportvelden. Nu hebben we de situatie waarin de Fifa, de Internationale rugby bond, de internationale tennisbond en andere organisaties ook standaarden instellen die nog niet voorkwamen in de Europese Standaarden die erkend zijn in veel landen.

Huidige situatie

Dus wat is de precieze situatie vandaag de dag? Het Nederlandse beleid is welbekend onder de lezers van dit artikel, dus dat zal ik niet bespreken. Maar het is wel degelijk interessant om eens op een rijtje te zetten wat er gebeurt in andere Europese landen. Hierover zal ik ook spreken op het congres.

Verenigd Koninkrijk

De Sportraad van het Verenigd Koninkrijk erkende de behoefte aan de standaarden van sportvloeren eind jaren zeventig en kwam met een onderzoeksprogramma dat eerst uitmondde in Sportraad-standaarden voor multifunctionele indoor sportvloeren, multifunctionele buitensportvloeren en kunststof cricketvelden. Deze standaarden kregen vorm in de zogeheten BS 7044: Kunststof Sportvloeren, die in 1990 werd gepubliceerd en onveranderd bleef totdat ze werden vervangen door de Europese Standaarden in 2007. Omdat het niet lukte om deze BS 7044 te updaten, ondanks de vele technologische veranderingen, gingen verschillende nationale sportfederaties (voetbal, rugby, tennis, hockey, cricket en netbal) hun eigen standaarden publiceren of de standaarden overnemen van de internationale sportraden. Vooral de internationale sportraden bleken in staat om hun standaarden snel aan te passen en te verbeteren aan de huidige technologie. Dit in tegenstelling tot de Engelse standaarden, die voorafgaand aan modificatie eerst een wel erg bureaucratisch proces van tervisielegging en commentaar vereisten. Een goed voorbeeld hiervan is de overgang op de nieuwe Fifa 1 Star-categorie (2009-editie) door de Engelse voetbalbond. Als één van de grootste oprichters van grassportveldaccommodaties in Engeland maakte deze voetbalbond zich al jarenlang zorgen over de duurzaamheid van de derde generatie kunstgrasvelden en vooral hun duurzaamheid onder hoge speelfrequenties. De voetbalbond geloofde niet dat de Fifa-standaarden hier

voldoende aandacht aan besteedden en drongen er bij de Fifa op aan om dit wel te doen. Nu de Fifa 1 Star-standaard aan de eisen van de voetbalbond voldoet, heeft de voetbalbond de Fifa 1 Star-standaard aangenomen. Deze zal vanaf januari 2010 verplicht worden in het Verenigd Koninkrijk bij de aanleg en het onderhoud van alle kunstgrasvelden.

Ierland

In veel opzichten was de situatie in Ierland vergelijkbaar met die in het Verenigd Koninkrijk, alhoewel sportbonden konden profiteren van de ervaringen en fouten die in het Verenigd Koninkrijk waren gemaakt. In 2008 kwam de Ierse voetbalbond (Football Association Ireland) met een standaard naar buiten voor gemeenschappelijk gebruik van kunstgrasvelden. Deze werd bijna automatisch opgenomen in de nieuwe Fifa-standaard. Het resultaat hiervan is dat de Ierse voetbalbond ook de Fifa 1 Star-standaard overneemt vanaf 2010 voor alle kunstgrasvelden waarop competitie wordt gespeeld. Zo volgde ook de Ierse rugbybond de Engelse rugbybond bij het overnemen van de internationale rugbystandaarden voor kunstgrasvelden, hoewel de Ierse rugbybond later wat extra regels toevoegde om duurzaamheid nog verder te waarborgen.

Frankrijk en Italië

Terwijl de focus in het Verenigd Koninkrijk en Ierland op duurzaamheid van acceptabele sportvloeren ligt, benadrukken Frankrijk en Italië ook het belang van de constructie- en milieuaspecten. In Frankrijk refereert het gros van de gemeentelijke projecten nu naar de Europese Standaarden, alhoewel de Franse Voetbalbond nu ook de Fifa 1 Star-standaard heeft overgenomen en ze de gemeentes aanmoedigt om deze ook te gaan gebruiken. Bovendien

**Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland
zijn geneigd om zich - naast de Europese
Standaard - op de nationale
standaard te richten**

Alastair Cox is werkzaam bij de Engelse vestiging van de grote concurrent van Isa Sport: het Franse testlaboratorium Labosport.

heeft het nationale normstellende orgaan in Frankrijk (AFNOR) haar EN-standaarden aangevuld met extra regels om de eisen rond kunstgrasaanleg en de milieubelasting van gebruikte materialen aan te scherpen.

Italië heeft soortgelijke stappen genomen. De LND (deel van de Italiaanse voetbalbond) werkt reeds met een zeer uitgebreid programma voor het testen en certificeren van producten, onderlagen en velden. De Italiaanse bond neemt vanaf 2010 de Fifa 1 Star-standaard in zich op.

Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland

Duitsland, Oostenrijk en Zwitserland zijn geneigd om zich - naast de Europese Standaard - op de nationale standaard te richten. Daarbij is vaak de DIN- (Duitse) standaard richtinggevend. In beginsel komen dankzij de Europese Standaard de Duitse eisen voor de aanleg en het onderhoud van kunstgrasvelden dus wel overeen met die van andere landen, maar de DIN-standaard kent doorgaans minder toevoegingen op de Europese Standaard dan de nationale standaarden van andere landen.

TRILO

Bekijk onze website voor het volledige programma professionele zuigwagens.

www.trilo.com

Major Sport en Park maaiers
Met werkbreedtes van 2m tot 6,1 m.

Johannes Ballast 06-38919585

MAJOR
www.major-equipment.com